

OSEBNA DRAMA

O krizi v tretji osebi edine. | [Andro Fini Skaleras](#)

Foto: Dreamstime

V osebni krizi so kategorije, kot so limiti, krediti, državna jamstva, vrednostni papirji, so visoki valovi odplavljali kot igrače.

Vse od začetka finančne krize se je ponoči prebujal dobesedno v vodi, se preoblačil in nemirno zrl v strop. Žena je spala poleg z izrazom blaženosti na obrazu. Na trenutke je začela nežno in globoko dihati. Včasih je med tem nerazločno izgovarjala neko ime. Bolj ko se je trudil, da bi ga razbral, bolj je bilo nerazločno. Pa vendar je bil nekako prepričan, da ne gre za njegovo. Kriza.

Ko se je umirila in končno globoko zaspala, se je lahko v vsej polnosti spet soočal s svojo osebno dramo, ki je bruhala s tujih in domačih finančnih trgov in seveda iz njegovih štirih podjetij. Vse od ustanovitve je bilo videti, da jih zaradi razcveta in vse večje uspešnosti sprejema kot otroške vrtce v zasebni lasti, kjer se otroci - in on z njimi - igrajo brezskrbno in veselje.

Bila so leta, ko si je lahko privoščil dobesedno vse. In si tudi je. Najdražje statusne simbole, potovanja. Seveda so tudi člani njegove družine imeli skorajda vse. Le njega ne povsem. Zaradi zaposlenosti je bil pogosto utrujen ali pa nekako odsoten, ko jim je bilo treba pogledati v oči. Toda neka približna, pomirjevalna harmonija je v družini vendarle obstajala.

No, in sedaj je njegovim »vrtcem in otrokom« začelo primanjkovati skorajda že osnovnih stvari. Podjetje, ki je bilo odvisno od partnerjev v Nemčiji, kjer so čez noč odpustili štiristo ljudi, je moral zapreti. In prav zaposlenim v tem podjetju je na začetku leta obljubljal plačo nad tisoč evrov. Kriza, ki je v njem sprožala moralne cunamije, je naraščala.

Kategorije, kot so bili limiti, krediti, državna jamstva, vrednostni papirji, so visoki valovi odplavljali kot igrače. Ostala tri podjetja so obstala na pozitivni nuli.

Čeravno je bil osebno še vedno na izredno visokem materialnem in statusnem vrhu, je navznoter izgubljal občutek varnosti. Pribor za golf je že tri tedne nedotaknjen stal v kotu. Obiskovanje prej tako priljubljenih klubov je postajalo prava nočna mora. Umetnost, še

včeraj sol njegovega življenja, je bila naenkrat videti prazna, nepotrebna, celo odvečna. Neskončno, mučno čakanje v poslovnem svetu se je skozi vse pore selilo v njegov dom.

Nekje je prebral, da bi utegnilo biti to, kar se mu je dogajalo kot človeku, zoževanje zavesti. Resno se je prestrašil. Neko nedeljo zjutraj, ko se je prebudil, ura je bila nekaj po sedmi, žene ni bilo več poleg. Hiša je bila prazna, ozračje depresivno. Oblekel se je, odšel v mesto in se spustil v podhod pod Ajdovščino. Nikjer žive duše. Na sredini, ko se pot odcepi po rahlem klancu navzgor, je zagledal možakarja pri petinštiridesetih, negibno ležečega na hrbtu. Najprej si je mislil, da je ata nažgan in da si z njim ne bo mazal rok. In odšel, kot da ga vse skupaj ne bi zadevalo. Potem se je oglasil njegov opominjajoč Homunculus in rekel: »Pezde, tebe se to ne tiče, kaj pa če je človek bolan. Morda ga je kap in prav ti predstavljaš mejo med življenjem in smrtjo. Šel boš lepo na toplo in zjutraj prebral v kroniki... možakarja našli mrtvega v podhodu... Srčni infarkt!«

Ko se je vrnil, sta bili ob ležečem že dve dami, zares lepo urejeni, ena še posebej, tam pri štiridesetih. Ob mrtvoudnem Bedancu, ... res, kot da je šlo za Bedanca iz tistega prvega Kekca. Dolga, košata, osivela brada, skratka, ves zaraščen. Velik trebuh in čezenj položene močne, zgarane, kot od saj osmojene roke.

Ko se jim je približal, je šokiran v elegantni dami, ki se je sklonila k Bedancu, prepoznal svojo ženo. Ni ga opazila. Človek je dihal in vsem je bilo takoj jasno, da je omagal pod težo alkohola. A ležal je na betonu, bila je zima in treba ga je bilo spraviti pokonci. Pa ni šlo, komajda je še hropel, več že ni zmožel. Žena ga je začela oživljati.

Dvignila je pogled in možu z naklonom glave namignila, naj se približa. Takšnega prizora si tudi v sanjah ni mogel predstavljati. Ko so skupaj razmišljali, kako bi ga dvignili, je žena čepela ob njegovi glavi in ga z neverjetno materinsko čutnostjo božala po licu, bradi in mu prigovarjala, naj vstane. Brez uspeha. Zdelo se je, da je za milimeter priprl oči in takoj zatem spet ugasnil. Sčasoma ga je njeno ljubeče božanje vendarle začelo dramiti, kot da doživlja nekaj, česar v svojem življenju še ni nikoli. Prizor je bil ganljiv in žena je s svojo nežnostjo ter skrbnostjo mednje razlila nekakšno kozmično ljubezen. Čudno, ta izraz mu je prišel na misel, čeprav je prihajal iz njemu tako oddaljenih svetov.

In kmalu zatem zasuk. Človek je sicer z veliko težavo, pa vendar, začel odgovarjati na njena vprašanja. Spraševala ga je, kaj naj naredi in kaj bi on...« Lubu bi...« ji je odgovoril. »Koga...?« »Vas vendar...« »Kaj boste mene, jaz sem že stara.« se je skušala izviti. »Vas, vas bi lubu...«

Čisto narahlo je umaknila roko z njegovega lica, se počasi dvignila iz počepa in kot da bi ta nevidna sila čutnosti dvignila tudi njega.

Šok za vse, šlo je seveda za manifestacijo arhetipa ljubezni, ki se je porajal iz navidez absurdne situacije, človeku, ki ga verjetno nikoli ni objela ali ljubila kakšna ženska, in ženski, ki se je kljub svoji urejenosti in markantnosti sredi betona na tleh srečala s "krikom" po ljubezni, ki je bil gotovo hkrati tudi njen. In njegov...in naš.

Na poti do doma nista spregovorila niti besede. Kriza...? ■

Andro Fini Skaleras je publicist s statusom na Ministrstvu za kulturo. Izraža se skozi družboslovne tekste z antropološko naravnano, s prozo, poezijo, z risbo, s sliko, z računalniško grafiko, s fotografijo.